

ньо! — отвърна пждарьтъ. — Е, най-после, ще берешъ и ти лозето! Думамъ си, закъснѣ човѣкътъ, ще го опоскатъ гаргитѣ и циганитѣ, за цѣръ нѣма да оставятъ... Нейсе, нали си дошелъ...

— Остави лозето, Чаушъ... Нали знаешъ, сиромакъ човѣкъ — за нищо не е... Берачи трѣбва, пѣкъ не мога да платя. Да бѣше жива жената, Богъ да я прости, пакъ щѣхме да го оберемъ — баремъ малко петмезъ за Гоча, моя малкия, да приготвимъ... Ами сега друга беля имамъ, и затуй съмъ трѣгналъ. Отъ отзарана ходя като лудъ — Гочо се е загубилъ. Рекохъ, дали не си го виждалъ тѣдѣва...

— Гледай, гледай, за бой деца! — поклати глава пждарьтъ. — Нѣма го насамъ, бай Теньо. Ами я чакай... Тамъ нѣщо изъ твоето лозе мърда... Де, бела, де! Циганитѣ сж. Нали ти думамъ — за цѣръ нѣма да оставятъ. Хо-хо-хо-о!... — викна пждарьтъ съ все сила. Хо-о-о!... Вижъ ги ти, поразници-тѣ! Чакай да ги пропжда! — и хукна нататѣкъ. Трѣгна подире му и бай Теньо.

Като стигна до синора, пждарьтъ спрѣ една минута и пакъ извика: